

РЕШЕНИЕ

№ 2629

гр. София, 15.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.05.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

ЧЛЕНОВЕ: Доброслав Руков
Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Емилия Русинова, като разгледа дело номер **1722** по описа за **2012** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на процесуалния представител на Държавната агенция за национална сигурност (ДАНС) срещу Решение от 07.12.2011г. по НАХД №12228/2010г. по описа на СРС, НО, 111 състав, с което е изменено Наказателно постановление №ДФР/НП-76/17.08.2010г., издадено от Председателя на ДАНС, като е намалена имуществената санкция, наложена на [фирма] на основание чл.23, ал.4 вр. с ал.2 от Закона за мерките срещу изпирането на пари (ЗМИП) от 5 000 лв. на 2 000 лв.

В жалбата се навеждат доводи за неправилност на обжалваното решение, като постановено при съществени нарушения на материалния закон и съдопроизводствените правила, както и при нарушаване принципа на справедливостта – касационни основания по чл.348, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от НПК. Касаторът твърди, че решаващият състав е приложил неправилно закона – чл.27 от ЗАНН, като е приел, че размерът на наложената имуществена санкция е завишен. СРС не е извършил правилно преценка на всички относими доказателства, не е изследвал пълно и всестранно всички обстоятелства по делото. Административнонаказващият орган е съобразил в цялост поведението на проверяваното с дружество, взел е предвид тежестта на нарушението, съобразил и отчел е имущественото състояние на задълженото лице и извършваната от него дейност – заложна къща при индивидуализиране на наказанието.

В съдебното заседание касаторът, чрез процесуалния си представител поддържа жалбата.

Ответникът не изпраща представител.

СГП изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира следното:

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Първоинстанционният съд правилно и въз основа на събраните доказателства е установил фактическата страна на спора. Приел е, че служители в ДАНС, отдел "Контрол на задължените лица" са извършили проверка на заложената къща на [фирма] за спазване изискванията на ЗМИП. В хода на проверката длъжностните лица установили, че на 19.05.2009г. между [фирма] в качеството му на заемодател и М. И. Т. в качеството му на заемополучател бил сключен договор за заем №3453 за сумата от 33 252 лв. На същата дата на М. И. Т. от дружеството [фирма] била изплатена в брой посочената сума, за което Т. попълнил декларация за произход в която посочил, че е получил сумата от 33 252 лв. При проверката било установено също, че [фирма] не е уведомило в законоустановения срок, а именно в периода 01.06.2009г. до 15.06.2009г. Дирекция "Финансово разузнаване" при ДАНС за извършеното плащане в брой на сумата в размер на 33 252 лв. На 02.03.2010г. бил съставен срещу [фирма] акт за установяване на административно нарушение на чл.11а,ал.1 от ЗМИП, въз основа на който Председателят на Държавна агенция "Национална сигурност" издал наказателно постановление, с което на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 /пет хиляди/ лв.

От правна страна съдът е приел, че в хода на административнонаказателното производство не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до опорочаване на същото и ограничаващи правото на защита на нарушителя. В обстоятелствената част на акта и на обжалваното наказателно постановление, административните нарушения са описани пълно и ясно съгласно изискванията на чл.42,т.4 от ЗАНН и 57,ал.1,т.5 ЗАНН, както и са конкретизирани времевите рамки на извършеното административно нарушение. Спазени са и преклузивните срокове по чл.34 от ЗАНН. Нарушението на чл.11а,ал.1 от ЗМИП е формално - на просто извършване и се извършва чрез бездействие. Установява се по несъмнен начин , че [фирма] попада в кръга на лицата по чл.3,ал.2,т.9 от ЗМИП и не е изпълнило задължението си по чл.11а,ал.1 от ЗМИП да уведоми до 15.06.2009г. /съгласно чл.16,ал.1 от ППЗМИП/ дирекция "Финансово разузнаване на Държавна агенция Национална сигурност за извършеното от него плащане на 19.05.2009г. в брой на сумата в размер на 33 252 лв.

Относно размера на имуществена санкция от 5 000 лева, наложена на юридическото лице първоинстанционният съд е приел, че административно-наказващия орган не е взел предвид степента на обществена опасност на деянието, фактите, че нарушението е извършено за първи път, както и липсата на отегчаващи обстоятелства. Поради това е намалил санкцията до предвидения в закона минимален размер от 2000 лв.

Съгласно чл.218, ал.1 и ал.2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН предмет на касационна проверка са само посочените в жалбата пороци на решението. За валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон съдът

следи и служебно.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно постановено при спазване на процесуалните правила и материалния закон.

Настоящата касационна инстанция споделя направените от първоинстанционния съд правни изводи. Наведените от касатора доводи са свързани единствено с неправилното намаляване на наложената имуществена санкция. Безспорно, засегнатите обществени отношения, осигуряващи защита на финансовата система от опасността същата да бъде използвана за изпиране на пари са значими. Като прецени степента, в която с деянието са засегнати тези обществените отношения, свързани с предотвратяване изпирането на пари, чрез прилагане на съответни мерки и взе предвид, че от неуведомяването на ДАНС в срок не са настъпили никакви вредни последици, съдът намира намаляването на наложената имуществена санкция на минимума, предвиден в закона за справедливо. Този извод се основава главно и на обстоятелството, че нарушението е извършено за пръв път. Чрез налагане на санкция в размер на 2000 лева също могат да бъдат постигнати целите на административното наказване по чл.12 от ЗАНН - да се предупреди и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред и се въздейства възпитателно и предупредително върху останалите граждани и другите задължени по закона лица. Сумата, с която извършеното от [фирма] плащане в брой надвишава границата, над която е длъжен да уведоми ДАНС е минимална – само 3 252 лева, поради което нарушението не може да се определи като тежко. Няма данни срещу дружеството вече да е налагана и влязла в сила санкция за същото нарушение по чл.11а,ал.1 от ЗМИП и тя да не е постигнала своя превантивен ефект. В мотивната част на НП административнонаказващият орган твърди, че е отчетел имущественото състояние на задълженото лице, но не е посочил поне приблизително неговия размер, поради което съдът не може да провери, доколко неговата преценка е справедлива. Видът на извършваната от нарушителя дейност – като заложна къща е отчетена от законодателя (чл.3,ал.2,т.9 от ЗМИП) като елемент от фактическия състав и не може да се приеме за отегчаващо обстоятелство.

По така изложените съображения и на основание чл.221, ал.2, предл. 1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, XII КС

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 07.12.2011г. по НАХД №12228/2010г. по описа на СРС, НО, 111 състав, с което е изменено Наказателно постановление №ДФР/НП-76/17.08.2010г., издадено от Председателя на ДАНС, като е намалена имуществената санкция, наложена на [фирма] на основание чл.23, ал.4 вр. с ал.2 от Закона за мерките срещу изпирането на пари от 5 000 лв. на 2 000 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.